

Storm in Havana

Andere boeken van Clive Cussler bij The House of Books

DIRK PITT-AVONTUREN

De pijl van Poseidon
Wassende maan
Duivelsadem
De schat van Khan
Zwarte wind
Trojaanse Odyssee
Poorten van Hades
Atlantis ontdekt
Stormvloed
Schokgolf
Dodelijk tij
Duik in het duister
Vixen 03
Titanic
Het logboek

ISAAC BELL-AVONTUREN

De dief
De race
De spion
De saboteur
De jacht

DOSSIER OREGON-AVONTUREN

De stille zee
De kaper
Dodenschip
Het oog van de orkaan
Het goud van Kamtsjatka
Heilige Steen
Gouden Boeddha

KURT AUSTIN-AVONTUREN

(NUMA-FILES)

Het uur nul (*najaar 2015*)
De storm
Duivelspoort
Medusa
De Navigator
Poolstorm
Verloren stad
Witte dood
Vuurijs
Het blauwe goud
Serpent

Clive Cussler

Storm in Havana

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Havana Storm*

Oorspronkelijk uitgegeven door: G.P. Putnam's Sons, New York 2014

© Sandecker, RLLP, 2014

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc. 350 Fifth Avenue, Suite 5300, New York, NY 20118 USA

© Vertaling uit het Engels: Pieter Cramer, 2015

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht

Foto auteur: © Rob Greer

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4633 6

ISBN 978 90 443 4634 3 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Achtervolgd

15 februari 1898

Het zweet liep in dikke druppels over de ongeschoren wangen van de doodvermoeide man. Hij trok de zware houten roeispanten naar zijn borst, hief zijn hoofd op en wreef met een smerige mouw over zijn voorhoofd. Hij negeerde de pijn in zijn lijf en roeide met trage maar regelmatige slagen door.

Dat hij zo transpireerde, kwam niet echt door de inspanning en ook niet door het drukkende tropische klimaat. De zon kwam pas net boven de horizon en de windstille lucht in de haven van Havana was koel en vochtig. Het was de spanning van de achtervolging die zijn hartslag opdreef. Met een lege blik in zijn ogen staarde hij over het water en gebaarde met zijn hoofd naar de man achter hem in de boot.

Het was nu bijna twee weken geleden dat het Spaanse militieleger voor het eerst had geprobeerd hem zijn ontdekking af te nemen, waardoor hij moest vluchten. Drie van zijn maten waren bij het verdedigen van het relikwie omgekomen. De Spanjaarden schrokken niet terug voor moord en zouden ook hem zonder pardon doden om te krijgen wat ze wilden hebben. Hij was beslist al dood geweest als hij niet toevallig een groep gewapende Cubaanse rebellen was tegengekomen die hem veilig naar de buitenwijken van Havana hadden geloodst.

Hij keek over zijn schouder naar een stel oorlogsschepen die vlak bij de ankerplaats voor vrachtschepen lagen afgemeerd.

‘*Al estribor,*’ zei hij schor. ‘Naar rechts.’

‘*Si,*’ antwoordde de ineengedoken Cubaan die achter hem met eigen riemen mee roeide. Ook zijn kleren waren vuil en gescheurd, en zijn gezicht ging schuil onder een versleten strooien hoed.

Samen manoeuvreerden ze de lekke sloep naar de moderne stalen oorlogsschepen. De oude man speurde de haven af of er nog gevaar dreigde, maar zo te zien had hij zijn achtervolgers uiteindelijk afgeschud. Een veilig toevluchtsoord leek binnen handbereik.

Ze roeiden langzaam langs het kleinere oorlogsschip, waar een Spaanse vlag aan de bezaansmast wapperde, en naderden het tweede schip. Een pantserkruiser met twee geschutkoepels die aan beide zijden vervaarlijk boven de reling uitstaken. Het dek en de bovenbouw waren strogeel geschilderd, wat sterk afstak tegen de smetteloos witte romp. Door de in de ochtendgloed nog brandende lampen schitterde het schip als een geelbruine diamant.

Er patrouilleerden wachtposten op het voor- en achterdek van het schip, dat in een hoge staat van paraatheid verkeerde. Op het looppad van de bovenbouw verscheen een officier in een donker uniform, die ingespannen naar de naderende sloep tuurde.

Hij hief een megafoon voor zijn mond. ‘Stop en verklaar wat u hier doet.’

‘Ik ben doctor Ellsworth Boyd van Yale University,’ zei de oude man met trillende stem. ‘Het Amerikaanse consulaat in Havana heeft geregeld dat ik op uw schip bescherming kan vinden.’

‘Een ogenblik, alstublieft.’

De officier verdween in de brug en verscheen een paar minuten later met een aantal matrozen aan dek. Ze lieten een touwladder langs de zijkant zakken en de sloep draaide om langszij te komen. Toen de boot langs de romp van het oorlogsschip schuurde, kwam Boyd over-eind en gooide een touw naar een van de matrozen.

‘Ik heb een kist bij me die met me mee moet. Dat is heel belangrijk.’

Boyd schopte wat palmladeren opzij, die tussen de banken een grote houten kist aan het oog onttrokken. Terwijl de matrozen een paar extra touwen lieten zakken, keek Boyd over het water uit. In de

overtuiging dat het veilig was, bonden Boyd en zijn helper de touwen om de kist en ze keken toe hoe hij aan boord werd gehesen.

‘Dat ding zal aan dek moeten blijven,’ zei de officier, terwijl twee matrozen de zware kist naar een ventilatierooster sjouwden en hem daaraan vastmaakten.

Boyd gaf zijn roeier een gouden munt, nam afscheid met een stevige handdruk en beklom de touwladder. Hoewel hij ruim over de vijftig was, verkeerde Boyd in een voor zijn leeftijd uitstekende conditie en hij was door zijn werkzaamheden iedere winter in het Caribisch gebied gewend aan het vochtige tropische klimaat. Maar hij was niet meer de jongste, een feit dat hij onder ogen moest zien. Hij negeerde de stekende pijn in zijn gewrichten en de dodelijke vermoeidheid, die hij niet van zich af kon zetten toen hij aan dek klom.

‘Ik ben luitenant Holman,’ zei de officier. ‘We waren op de hoogte van uw komst, doctor Boyd. Ik zal u naar een gastenhut brengen, waar u zich kunt opfrissen. Uit veiligheidsoverweging wil ik u verzoeken voorlopig in uw hut te blijven. Ik zal u later graag over het schip rondleiden, als u dat wilt, en we zullen kijken of er vandaag nog een gaatje vrij is in het schema van de kapitein.’

Boyd gaf hem een hand. ‘Dank u wel, luitenant. Ik stel uw gastvrijheid zeer op prijs.’

Holman bekrachtigde zijn woorden met een stevige handdruk: ‘Namens de kapitein en de bemanning heet ik u hartelijk welkom aan boord van de slagkruiser *USS Maine*.’

Door een lichte avondbries draaide de *Maine* zo om haar ankertronsen dat de stompe boeg naar het centrum van Havana wees. De wachtposten op het schip waren blij met de verkoelende bries die de ranzige stank van het verontreinigde havenwater een beetje verdreef.

De avondwind voerde ook de melodieën van het nachtleven in de straten van Havana mee: de honky-tonkmuziek uit de kroegen langs de kade, de vrolijke stemmen van de voetgangers op de nabijgelegen Malecón, en het geratel van de paard-en-wagens die zich op de smalle boulevards verdrongen. Deze levendige geluiden herinnerden de op de *Maine* gestationeerde matrozen er op pijnlijke wijze aan dat

al sinds ze hier drie weken eerder waren aangekomen, alle korte ver-
loven waren ingetrokken. Na een oproer van Spaanse loyalisten, die
hun onvrede uitten over de Amerikaanse steun aan de Cubaanse
rebellen – die tegen het tirannieke Spaanse regime vochten – was het
schip ter bescherming van het Amerikaanse consulaat naar Havana
gestuurd.

De deur van Boyds hut schudde door een harde klop en toen Boyd
de deur opende, zag hij luitenant Holman staan, gekleed in een blauw
messcherp gesteven uniform dat voor dit vochtige klimaat volstrekt
ongeschikt leek.

Holman maakte een lichte buiging. ‘De kapitein zou het op prijs
stellen als u zijn uitnodiging accepteert vanavond met hem te dineren.’

‘Dank u wel, luitenant. Gaat u voor.’

Een warm bad en een lange middagslaap hadden Boyd zichtbaar
goed gedaan. Hij liep met de zelfverzekerde tred van iemand die zijn
tegenslagen had overwonnen. Hij droeg zijn dagelijkse kleren nog,
maar ze waren frisgewassen en hij had er een van Holman geleend
smokingjasje over aangedaan. Hij plukte wat ongemakkelijk aan de
mouwen, die zo’n vijf centimeter te kort waren voor zijn slungelige
lange armen.

Ze liepen naar een kleine officiersmess bij het achterdek. In het
midden van het vertrek zat de kapitein van de Maine aan een met een
linnen tafelkleed gedekte tafel met glanzend wit porseleinen servies-
goed en zilveren bestek.

Charles Sigsbee was een bedachtzaam man met een praktische geest,
die vanwege zijn leiderschapskwaliteiten bij de marine in hoog aan-
zien stond. Met zijn ronde bril en borstelige snor had hij meer weg
van een bankbediende dan van een scheepskapitein. Hij stond op en
terwijl Holman hem voorstelde, begroette hij Boyd met een oogop-
slag die ongeduld uitdrukte.

De drie mannen namen plaats aan tafel en er verscheen een steward,
die een heldere soep serveerde. Boyd schonk geen aandacht aan het
hondje dat naast de kapitein lag.

Sigsbee richtte zich tot Boyd. ‘Ik hoop dat uw onderkomen aan
boord van de Maine aan uw wensen voldoet.’

‘Meer dan dat,’ antwoordde Boyd. ‘Ik ben uw land heel dankbaar voor de vlotte toestemming mij aan boord te nemen. Ik kan u niet zeggen wat een schitterend gezicht het was toen ik de Maine vanochtend voor het eerst zag.’

‘Ik ben bang dat we niet uitgerust zijn om gasten comfort te bieden,’ zei Sigsbee. ‘De reden van onze aanwezigheid in Havana is het eventuele vervoer van Amerikanen bij gevaar, maar het ziet ernaar uit dat de situatie ter plaatse sinds onze komst tot rust is gekomen. Ik moet zeggen dat ik nogal opkeek van het bericht dat ik van de consul in Havana kreeg en waarin hij me – zonder verdere uitleg – vroeg u aan boord te verwelkomen voor een overtocht terug naar de Verenigde Staten.’

Boyd zuchtte. ‘De plaatselijke consul is een vriend van mijn familie uit Virginia, die zo vriendelijk was mij bij te staan. Overigens is het beslist niet overdreven om te stellen dat ik in acuut levensgevaar verkeerde.’

‘Luitenant Holman heeft me verteld dat u antropoloog bent, verbonden aan Yale.’

‘Ja. Ik ben gespecialiseerd in inheemse Caribische culturen. Ik had op Jamaica een veldonderzoek afgerond en besloot spontaan om via Cuba terug te gaan.’

De steward ruimde hun lege soepkommen af en kwam terug met een schaal gebakken vis. ‘De kist die we aan boord hebben gehesen,’ vroeg Holman, ‘kwam die van uw opgraving?’

Boyd knikte.

‘Waarschijnlijk,’ zei Sigsbee, ‘hebt u er geen bezwaar tegen om ons na het eten dat artefact te laten zien en ons het belang ervan uit de doeken te doen.’

Boyd verstrakte. ‘Ik wacht daar liever mee tot we op zee zijn,’ zei hij zachtjes.

‘Hoe bent u in Havana terechtgekomen?’ vroeg Holman.

‘Twee weken geleden ben ik in Montego Bay op de stoomboot Orion naar New York gestapt. Maar kort na het vertrek ontstonden op het schip problemen met de stoomketel. We waren gedwongen naar Cárdenas uit te wijken, waar de passagiers van boord zijn ge-

gaan. We kregen te horen dat de reparatie een vertraging van drie weken zou opleveren. Ik besloot toen over land naar Havana te gaan in de hoop daar op een pakketboot naar Key West te kunnen overstappen. Maar toen begon de ellende.'

Hij nam een slok water en Sigsbee en Holman wachtten tot hij verderging.

'Er was een Spanjaard, Rodriguez,' zei Boyd met van woede fonkelende ogen.

'Rodriguez?' vroeg Holman.

'Een archeoloog uit Madrid. Hij was toevallig op Jamaica en bezocht daar ons kamp. Iemand moet hem daar over mijn ontdekking hebben getipt, want ik zag hem terug op de Orion, waar hij me nauwlettend in de gaten hield. Dat was geen toeval.' Zijn stem trilde. 'Ik kan het niet bewijzen, maar op de een of andere manier heeft hij dat schip gesaboteerd.'

De kapitein keek hem fronsend aan. 'En wat gebeurde er nadat u in Cárdenas aan land was gegaan?'

'Ik reisde met twee studenten en mijn praktijkassistent, Roy Burns. In Cárdenas kochten we een muilezel en een wagen, waarop we de kist en andere bagage laadden. We vertrokken de volgende dag naar Havana en werden die nacht in ons bivak overvallen.'

Hij staarde in pijnlijke herinneringen verzonken voor zich uit.

'Door een groep gewapende ruiters,' vervolgde hij. 'Ze hebben Burns en mij hardhandig overmeesterd en namen de wagen mee. Een van mijn studenten ging met een mes achter ze aan. Die gasten doorboorden hem met een machete en hakten vervolgens zijn jaargenoot aan mootjes. Ze hadden geen schijn van kans.'

'Waren het Spaanse soldaten?' vroeg Sigsbee.

Boyd haalde zijn schouders op. 'Ze hadden wapens en droegen uniformen, maar het leek meer een groep opstandige rebellen. Er zaten geen insignes op hun uniform.'

'Waarschijnlijk Weyleristen,' zei Holman. Dat waren extremisten die trouw waren gebleven aan de Spaanse gouverneur generaal Valeriano Weyler, die onlangs na een jarenlange wrede onderdrukking van de Cubaanse rebellen van Cuba was vertrokken.

‘Mogelijk,’ zei Boyd. ‘Ze waren goed uitgerust, maar leken ongeorganiseerd. We ontdekten dat ze hun kamp hadden opgeslagen in het dorp Picadura. Burns en ik wilden het artefact per se terug hebben en zijn hen naar hun kamp gevolgd. Burns begon een vuurgevecht om ze af te leiden, terwijl ik naar hun paarden sloop en de wagen bij ze heb weggehaald. Burns werd in zijn borst getroffen en ik heb hem moeten achterlaten...’ Zijn stem stokte van woede.

‘Ik ben in het donker razendsnel met de wagen weggereden en ben op het nippertje aan hun achtervolging ontsnapt. Toen het licht werd, heb ik de wagen in de jungle verstopt en ben naar voedsel voor mezelf en de muilezel op zoek gegaan. Ik heb hun patrouilles drie dagen lang kunnen ontwijken en reisde alleen ’s nachts over paden waarvan ik hoopte dat ze naar Havana liepen.’

‘Opmerkelijk dat u ze wist te ontlopen,’ zei Sigsbee.

‘Uiteindelijk toch niet.’ Boyd schudde zijn hoofd. ‘Op de vierde dag vonden ze me. De muilezel verraadde me door zijn gebalk. Het was maar een kleine patrouille, vier man. Ze drukten me tegen de kar aan en hadden hun geweren al in de aanslag toen er vanuit de jungle een salvo klonk. De Spanjaarden sloegen als één man tegen de grond. Het waren Cubaanse rebellen die daar vlakbij bivakkeerden en het tumult hadden gehoord.’

‘Wilden zij de kist niet hebben?’ vroeg Holman.

‘Ze waren alleen maar geïnteresseerd in de wapens van de dode Spanjaarden. Ze behandelden me als een *compadre*, vermoedelijk omdat zij mij als een vijand van de Spanjaarden zagen. Ze zijn tot aan Havana bij me gebleven.’

‘Ik heb me laten vertellen dat de Cubaanse rebellen weliswaar ongetrainde, maar verrekt taaie strijders zijn,’ zei Sigsbee.

‘Dat kan ik bevestigen,’ reageerde Boyd. ‘Na de dood van hun patrouille heeft het overgebleven Spaanse contingent de krachten gebundeld en is het belust op wraak achter ons aan gegaan. De rebellen hebben hen voortdurend bestookt en dwarsgezeten en zo hun opmars vertraagd. Toen wij de buitenwijken van Havana bereikten, zijn de Cubanen uiteengegaan, maar een van hen heeft zich uit mijn naam bij het consulaat gemeld. Hun beste strijder heeft me naar de

haven vergezeld, daar een sloep voor me versierd en me geholpen bij de Maine te komen.’

Sigsbee glimlachte. ‘Geluk bij een ongeluk.’

‘De Cubaanse rebellen hebben een enorme hekel aan de Spanjaarden en stellen de gewapende steun die uw land hun biedt bijzonder op prijs. Ze vragen dringend om meer wapens.’

‘Dat is genoteerd.’

‘Kapitein,’ vroeg Boyd, ‘wanneer vertrekt u uit Havana?’

‘Dat weet ik niet, maar we zijn hier al drie weken gestationeerd en na het oproer schijnt het nu rustig te zijn. We hebben later deze maand verplichtingen in New Orleans, waar we voor zover ik weet aan zullen voldoen. Ik verwacht binnen enkele dagen instructies om te vertrekken.’

Boyd knikte. ‘Voor ons aller welzijn hoop ik dat dat niet te lang duurt.’

Holman lachte. ‘Doctor Boyd, maakt u zich geen zorgen. In Havana bent u nergens veiliger dan op de Maine.’

Na het eten rookte Boyd met de officieren op het halfdek een sigaar, waarna hij naar zijn hut terugkeerde. Een knagende onrust besloep hem. Hij zou zich niet echt veilig voelen voordat het schip de haven van Havana de achtersteven had toegekeerd. Ergens diep van binnen hoorde hij de stemmen van Roy Burns en zijn dode studenten, die hem vanuit de hemel een waarschuwing toeriepen.

Omdat hij niet kon slapen, klom hij naar het hoofddek en zoog met diepe teugen de vochtige nachtlucht op. Ergens bij de brug hoorde hij een klok halftien slaan. Aan de andere kant van de haven zwol het feestgedruis van carnavalsvierders aan. Boyd negeerde de geluiden en staarde over de reling naar het kalme zwarte water onder hem.

Een kleine roeiboort naderde het oorlogsschip, waarop de dekofficier een krachtig waarschuwingssignaal liet horen. De enige inzitende in de boot, een verlopen visser, zwaaide met een halfllege fles rum naar de officier en schreeuwde een onverstaanbaar antwoord, alvorens hij het bootje wegdraaide.

Boyd zag hoe het bootje om de boeg van de Maine voer, waarna

hij bij het water een metaalachtige tik hoorde. Er bonkte een kleine kist of vlot tegen de romp. Het houten object schoot langs het schip alsof het door een schroef werd voortgestuwd. Toen Boyd beter keek, zag hij dat het door het bootje van de visser werd getrokken.

Zijn maag draaide zich om. Hij keek omhoog naar de brug en gilde naar de officier van de wacht. ‘Dekofficier! Dekofficier!’

Er klonk een doffe klap die van onder het schip leek te komen en bij de boeg spoot er een waterstraal op. Boyd voelde zijn hart overslaan. Het volgende ogenblik klonk er een gigantische explosie.

De Yale-professor sloeg tegen een tussenschot, terwijl de voorste helft van het schip als een woedende vulkaan uiteenspatte. Stukken staal, rook en vlammen schoten hoog de lucht in, met ertussen de verminkte lichamen van tientallen bemanningsleden. In de hagel van brokstukken die om hem heen op het dek kletterden, probeerde Boyd de pijn in zijn schouder van zich af te zetten. Vanuit het niets doemde het voorste kraaiennest op en klapte naast hem als een vormeloze hoop in elkaar.

Boyd krabbelde overeind en zocht zich wankelend over het slagzij makende dek instinctief een weg naar voren. Het geraas in zijn oren overstemde het gegil van de matrozen die benedendeks vastzaten. Alleen het relikwie was nog van belang. In de rode gloed van het inferno dat zich midscheeps afspeelde, liep hij er waggelend naartoe. Op de een of andere manier was de kist onbeschadigd en stond nog stevig verankerd bij de verwrongen restanten van een ventilator.

Een snel naderende raderboot trok zijn aandacht. Het stoomschip zwenkte langs zij bij de zinkende slagkruiser, maakte een scherpe draai en sloeg bonkend tegen de romp. Geruisloos sprong een drietal zwartgeklede mannen aan boord.

Boyd dacht dat het mannen van een reddingsploeg waren, tot een bemanningslid van de Maine hen tegemoet strompelde. Het was een machinist die op wacht had gestaan, in een verschroeid uniform waar de rook nog vanaf sloeg. Een van de nieuwkomers dook op de matroos af, stootte een stomp mes in zijn zij en gooide het ineenkrimpende lichaam over de reling.

Boyd was te geschokt om te reageren. Tot de ware toedracht tot

hem doordrong. De nieuwkomers kwamen niet om te helpen, het waren mannen van Rodriguez. Ze kwamen voor het artefact.

De archeoloog strompelde terug naar de kist en draaide zich om naar de aanvallers. Er kletterde een verbogen schep tegen een tussenschot, gelanceerd uit een van de kolenruimen. Boyd pakte hem op.

De eerste aanvaller zwaaide in het licht van de oplaaiende vlammen met een bloederig, glinsterend mes.

Boyd haalde uit met de schep.

De indringer wilde achteruit stappen, maar het water dat inmiddels rond zijn voeten kolkte werkte tegen. Boyd raakte hem vol op zijn wang. De aanvaller kreunde en viel op zijn knieën, maar zijn beide metgezellen aarzelden geen moment. Voordat Boyd opnieuw kon uithalen, hadden ze zich op hem geworpen en de schep weggeslagen. In de hand van een van de mannen glom opeens een zwaar pistool en hij schoot van dichtbij op Boyd.

De kogel trof zijn linkerschouder. De archeoloog klapte achterover, waarop de twee mannen zich langs hem wrongen en de touwen losmaakten waarmee de kist was vastgebonden.

‘Nee!’ schreeuwde Boyd toen ze de kist over het zinkende dek sleurden.

Hij hees zich overeind en liep op wankelende benen door het water wadend achter hen aan. De indringers negeerden hem en tilden de kist over de reling, waar hij door diverse mannen in de lichter werd overgenomen. Een van hen verborg zijn gezicht onder een hoed met brede rand, maar Boyd wist dat het Rodriguez was.

Versuft door het bloedverlies zakte Boyd tegen de dichtstbij staande man in elkaar. De indringer, een klein mannetje met kille, donkere ogen, greep Boyd bij zijn arm. Maar voordat hij Boyd opzij kon duwen, verdween alle uitdrukking uit zijn gezicht. Er schoof een vage schaduw over hem heen en zijn blik schoot omhoog.

Het volgende moment verdween de indringer onder de torenhoge massa van een van beide schoorstenen van de Maine, die aan de onderkant was afgebroken en als een gevelde woudreus neerstortte. Terwijl de aanvaller werd verpletterd, scheerde de schoorsteen rake-

lings langs Boyd. Alleen zijn been raakte beklemd onder het gewicht en zo lag hij hopeloos vastgepind op het nu volledig ondergelopen dek.

Hij probeerde zich los te wrikken, maar het gewicht was te groot. Wanhopig probeerde hij zijn hoofd boven het stijgende water te houden. Hij hapte naar lucht en rukte aan zijn beknelde been.

Onder zich voelde hij dat het schip door de kiel naar de bodem van de haven werd getrokken. Toen de vlammen van de brandhaarden op het voordek aan de munitiemagazijnen likten, floot er zo nu en dan een kogel om zijn oren. De boeg begon aan een trage afdaling naar de bodem.

Terwijl hij het schip voelde wegzinken, vocht Boyd nog om een laatste ademtocht. Het laatste wat hij zag, was de raderboot die met de gestolen kist vastgebonden op het achterdek met hoge snelheid naar de haveningang stoomde.

Vervolgens sleurde de Maine hem mee de duistere diepte in.

DEEL I

Een mysterieuze stroming

1

Juni 2016

De logge houten vissersboot was in een overdreven modieuze kleurencombinatie maagdenpalmblauw en citroengeel geschilderd. Toen de verf nog fris was, hadden de kleuren het schip een gelukkige, vrolijke uitstraling gegeven. Maar dat was bijna twee decennia geleden. De verwerende inwerking van zon en zee had iedere schijn van een vitaal leven weggewerkt en nu lag de boot vaal en bloedeloos in de onheilspellend donkere zee.

De twee Jamaicaanse vissers die op de Javina werkten, besteedden weinig aandacht aan het verwaarloosde uiterlijk. Hun enige zorg was of de rokende motor hen naar hun eiland terug zou brengen voordat de lenspomp het aflegde tegen het water dat door de romp heen lekte.

‘Kom op met het aas nu de tonijn nog bijt.’ De oudste van de twee stond bij de spiegel met een lang snoer in zijn handen. Aan zijn voeten lagen een paar spartelende en naar lucht happende, zilverkleurige vissen.

‘Maak je niet druk, oom Desmond.’ De jongste van de twee pakte twee mootjes makreel en bevestigde ze aan een rij roestige handgesmede haken. ‘De zon staat laag, dus bij de zandbank bijten de vissen nog.’

‘De zon zit niet op aas te wachten.’ Desmond greep het overgebleven deel van de vislijn met het aas, gooide hem over de rand en maakte het uiteinde vast aan een kikker op het dolboord. Hij liep naar de stuurhut om de gashendel open te draaien, maar bleef staan

en spitste zijn oren. Er klonk een laag rommelend geluid, als een voortrollende donder, boven de oude dieselmotor uit.

‘Wat is dat, oom?’

Desmond schudde zijn hoofd. Hij ontwaarde een ronde donkere vlek in het water aan bakboordzijde.

De Javina kraakte en kreunde door de onzichtbare kracht van een schokgolf onder het wateroppervlak. Op enige afstand borrelde een schuimende bal van wit water op die zo’n drieënhalve meter de lucht in spoot. Dat veroorzaakte een bruisende concentrische golf die uit het water leek op te rijzen. De golf dijde uit, bereikte de vissersboot en tilde hem de lucht in. Desmond greep het stuurwiel om niet om te vallen.

Zijn neef kwam wankelend naast hem staan en keek hem met een open mond van verwondering aan. ‘Wat is dit?’

‘Er is iets onder water.’ Desmond omkleemde het stuurwiel zo krachtig dat zijn knokkels er wit van werden, terwijl de boot ver naar een kant overhelde.

De boot was bijna omgeslagen, maar richtte zich op het allerlaatste moment weer op, terwijl de golf doorrolde. De Javina kwam tot rust op het gekalmeerde wateroppervlak, nadat de golf als een woest schuimende cirkel uit zicht was verdwenen.

‘Dat was raar,’ zei zijn neef aan zijn hoofd krabbend. ‘Wat gebeurt hier?’ Het bootje bevond zich op ruim dertig kilometer van Jamaica, de kustlijn van het eiland was aan de horizon nog maar nauwelijks zichtbaar.

Desmond haalde zijn schouders op en draaide de boot weg van het vervagende epicentrum van de eruptie. Hij wees langs de boeg naar voren. ‘Die schepen daar, die zoeken vast naar olie.’

Op anderhalve kilometer afstand van de Javina volgde een groot exploratieschip een zeewaardige sloep die tegen de stroming in voer. Schuin voor het schip tufte nog een oranje kajuitboot. Alle drie voeren naar de Javina toe... of beter gezegd, naar de plek van de onderwaterexplosie.

‘Oom, wie zegt dat zij zomaar door onze wateren mogen scheuren?’

Desmond glimlachte. ‘Als je zo’n grote boot hebt, kun je varen waar je wilt.’

Terwijl de kleine armada dichterbij kwam, raakte het water rond de Javina bedekt met witte brokstukken die vanuit de diepte kwamen bovendrijven. Het waren hompen dode vis en andere zeedieren die door de explosie uit elkaar waren gespat.

‘De tonijnen!’ riep de neef. ‘Ze doodden onze tonijnen.’

‘Die vinden we ook wel ergens anders.’ Desmond bekeek het naderende exploratieschip. ‘Ik denk dat we deze zandbank maar even voor gezien moeten houden.’

‘Niet voordat ik ze heb laten weten hoe ik hierover denk.’

De neef boog voorover en draaide het stuurwiel scherp naar bakboord, waardoor de Javina recht op het grote schip af voer. De bemanning in de oranje kajuitboot bemerkte de koersverandering, kwam razendsnel op hen af en zwenkte een paar minuten later langzij. De twee getinte mannen in de kajuitboot leken geen Jamaicanen, wat werd bevestigd door hun merkwaardige Engelse accent.

‘U moet weg van deze plek,’ beval de stuurman van de boot.

‘Dit zijn onze visgronden,’ antwoordde de neef. ‘Kijk om u heen. U hebt al onze vis gedood. Daar moet u voor betalen.’

De stuurman van de kajuitboot keek de Jamaicanen niet bepaald vriendelijk aan. Hij bracht een mobieltje naar zijn mond en sprak kort met het schip. Zonder nog iets tegen de vissers te zeggen, gaf hij gas en voer van hen weg.

Even later arriveerde het enorme exploratieschip, dat met zijn zwarte romp hoog boven de Javina uittorende. Onbevreesd schreeuwden de vissers hun klacht naar de bemanningsleden die op de diverse dekken van het schip in de weer waren.

Niemand besteedde enige aandacht aan het haveloze bootje dat onder hen dobberde, tot er twee mannen in kakikleurige kleding op de reling afstapten. Ze bekeken de Javina een kort moment, waarna ze compacte aanvalsgeweren met daarop gemonteerde lanceerbuizen naar hun schouder brachten.

Desmond ramde de gashendel naar voren en gaf een ruk aan het stuurwiel toen hij twee korte doffe knallen hoorde. Zijn neef staarde

verstijfd naar een tweetal 40 mm-granaten dat op het open dek kletterde en tot voor zijn voeten stuiterden.

De stuurhut werd verpulverd in een felrode vuurbal. Rook en vlammen klommen hoog de warme Caribische lucht in, terwijl de Javina om haar gebroken kiel zwenkte. De vale blauw-gele vissersboot verkoelde tot een zwartgeblakerd karkas en zakte in hoog tempo weg bij de boeg.

Heel even leek de oude boot te aarzelen, knikte toen bij wijze van een vage afscheidsgroet en verdween in de golven.

2

Juli 2016

Mark Ramsey moest glimlachen. Terwijl hij langs de hoofdtribune scheurde, kon hij zijn gevoelens van euforie nauwelijks onderdrukken. De vette geur van dieselolie en verschroeid rubber prikte in zijn neus en het gejuich van de menigte langs de baan klonk boven het kabaal van zijn auto uit. Het was niet alleen de sensatie van het racen op een open circuit dat hem zo euforisch maakte. Het was vooral het feit dat hij met nog maar twee rondes te gaan aan de leiding was, dat de rijke Canadese industrieel in vervoering bracht.

In zijn Bugatti type 35 Grand Prix uit 1928 was hij de uitgesproken favoriet in deze oldtimerrace op het ovale circuit. De lichte wendbare blauwe Bugatti met de kenmerkende hoefijzervormige radiator was een van de succesvolste racewagens van zijn tijd. Ramsey's felle achtcilinder-in-één-lijnmotor gaf hem een stevige voorsprong op de concurrentie.

Hij had al snel afstand genomen van het veld met allerhande oldtimers, op een donkergroene Bentley na die op een paar lengtes bleef volgen. De zware Britse auto met een open vierzits Le Mans-carrosserie was in de schuine bochten van de Old Dominion Speedway geen partij voor de Bugatti.

Ramsey wist dat hij de buit binnen had. Uit de tweede bocht komend gaf hij plankgas, scheurde over het lange rechte eind en lapte een Stutz Bearcat. Hij ontwaarde een witte vlag, waarmee de starter op een verhoging zwaaide ten teken dat hij de laatste ronde in ging.

Ramsey wierp een snelle blik opzij naar het publiek en merkte niet dat de achtervolgende Bentley dichterbij kroop.

Hij remde af met de voor coureurs gebruikelijke hak-teenbeweging, schakelde terug en hij stuurde de Bugatti in een lage boog door de eerstvolgende bocht. De zwaardere Bentley moest de bocht hoger nemen, waardoor hij kostbare secondes verloor. Maar toen hij uit de bocht kwam, schoot de Bentley met een luide brul in een strakke lijn omlaag naar het achterste rechte eind. Uitgerust met een Raotes-compressor, die als een zilveren ram uit de carter stak, spoot de Bentley loeiend naar voren terwijl de chauffeur de koppeling intrapte om op te schakelen.

Ramsey keek in de achteruitkijkspiegel die op het dashboard was gemonteerd. De krachtigere Bentley was hem tot op twee lengtes genaderd, de imposante stompe radiator vulde het hele zicht. Hij bleef op het rechte stuk zo lang als het kon plankgas geven en remde pas op het allerlaatste moment hard af, voordat hij de Bugatti de laatste bocht instuurde.

Achter hem viel de Bentley terug, omdat de chauffeur eerder remde en de bocht wijder nam. De banden zochten krijsend naar houvast, terwijl de Bugatti de bocht door scheurde. De chauffeur van de Bentley was geen softie. Hij perste het uiterste uit het grote monster.

Ramsey verstevigde zijn greep op het stuur en wong de Bugatti de bocht in. Door zijn late afremmen schoot hij langs een ongunstige lijn de bocht in en moest bijremmen om er niet uit te vliegen. Tot zijn ergernis hoorde hij het loeien van de optrekkende 'Blower' Bentley vlak achter zich.

De Bentley lag hoog in de baan, maar de chauffeur had voor het uitkomen van de bocht de wielen rechtgezet. Ramsey werkte zich moeizaam door de bocht en gaf, zodra hij het stuur terugdraaide, weer vol gas. De gierende Bentley had het gat bijna gedicht en zat dicht tegen zijn achterbumper toen beide oldtimers het laatste rechte eind op stoven.

Het was tot aan de streep een klassiek gevecht tussen lichte souplesse en brute kracht. De 140 pk's van de motor van de Bugatti waren er honderd minder dan die van de Bentley, maar de Britse auto was al gauw een ton zwaarder.

Beide auto's raasden met bijna 160 kilometer per uur op de finishlijn af. Ramsey zag de man op de verhoging woest met de geblokte vlag zwaaien en voelde zijn hart in zijn keel kloppen. De Bugatti lag nog voor, maar naast hem rukte de Bentley centimeter na centimeter op. Zij aan zij stoven de twee oldtimers over de baan, als mechanische dinosauriërs uit elegantere tijden.

De finishlijn naderde en de brute kracht won. De Bentley sprong er op het laatste nippertje nog langs en klopte de Bugatti op een paar centimeter. Toen de grotere auto voorbijkwam, keek Ramsey opzij in de cabine van de Bentley. De chauffeur leek volledig ontspannen op het moment dat hij won, en zat met zijn elleboog nonchalant op de rand van de deur geleund. Tegen het protocol in reed Ramsey voor alle anderen uit toen de deelnemers nog een ronde uitreden alvorens ze de pits opzochten.

Ramsey parkeerde de Bugatti naast zijn luxueus omgebouwde bus en keek toe hoe zijn ploeg mecaniciens de auto nakeek en naar een overdekte aanhanger reed. Hij bekeek ook nieuwsgierig de Bentley toen die vlakbij stopte.

Er stonden geen aanhangers en er was ook geen ploeg mecaniciens die zich over de Britse auto ontfermde. De winnaar werd alleen opgewacht door een aantrekkelijke vrouw met donkerblond haar, die op een klapstoeltje zat met een gereedschapskist en een koelbox aan haar voeten.

Uit de Bentley stapte een lange, slanke man en de vrouw feliciteerde hem met een hartelijke omhelzing. Hij zette zijn racehelm af en streek met zijn vingers door een dikke, zwarte haardos boven een doorgroefd, zongebruind gezicht. Hij keek op toen Ramsey op hem afkwam en zijn hand uitstak.

'Gefeliciteerd met uw overwinning,' zei Ramsey, zijn teleurstelling onderdrukkend. 'Het is voor het eerst dat iemand me in de Bugatti heeft geklopt.'

'Dit oude strijdros heeft in de laatste ronde nog een extra dot energie opgehoest.' De chauffeur klopte op een spatbord van de Bentley. Zijn zeegroene ogen kwamen vrijwel overeen met de kleur van de auto en straalden een intelligentie uit zoals Ramsey zelden had ge-

zien. De chauffeur maakte de indruk iemand te zijn die in het leven het nodige te verduren had gehad.

Ramsey glimlachte en begreep heel goed dat het de chauffeur was en niet de auto die hem had verslagen.

‘Ik ben Mark Ramsey.’

‘Dirk Pitt,’ zei de chauffeur. ‘Dit is mijn vrouw Loren.’

Ramsey gaf Loren een hand en zag dat ze van dichtbij zo mogelijk nog aantrekkelijker was.

‘Ik ben helemaal weg van uw Bugatti,’ zei ze. ‘Wat een prachtig gestroomlijnde wagen voor zijn tijd.’

‘En hij rijdt ook fantastisch,’ zei hij. ‘Eenzelfde model heeft in 1928 de Targa Florio gewonnen.’

Onderwijl duwde zijn ploeg mecaniciens de Italiaanse auto de overdekte aanhanger in. Loren herkende het logo dat groot op de zijkant stond: een rode grizzlybeer met een bijl tussen zijn tanden.

‘Mark Ramsey... u bent de directeur van Bruin Mining and Exploration.’

Ramsey keek Loren achterdochtig aan. ‘In de States ben ik niet erg bekend.’

‘Onlangs ben ik met een delegatie rondgeleid door uw goudmijn aan de rivier de Thompson in Brits-Columbia. We waren onder de indruk van de milieuvriendelijke aanpak van de gehele onderneming.’

‘Mijnbouw heeft wat dat betreft een slechte reputatie, maar er is geen enkele reden waarom dat niet zou kunnen veranderen. Bent u congreslid?’

‘Ik vertegenwoordig het zevende district van Colorado.’

‘Natuurlijk, afgevaardigde Loren Smith. Ik vrees dat ik de stad uit was toen de delegatie van het Congres langskwam. Tot mijn spijt, kan ik wel zeggen. Waar lag uw interesse in het project, als ik zo vrij mag zijn?’

‘Ik ben lid van een subcomité voor milieuzaken van het Huis van Afgevaardigden. We richten ons op nieuwe manieren voor de omgang met onze natuurlijk rijkdommen.’

‘Laat het me alstublieft weten als ik u op de een of andere manier

van dienst kan zijn. We zijn voortdurend op zoek naar schone manieren om de aarde te ontginnen.’

‘Dat is heel mooi van u.’

Pitt pakte het klapstoeltje van Loren op en legde het achter in de Bentley. ‘Meneer Ramsey, mag ik u uitnodigen om met ons mee te eten?’

‘Ik moet helaas een vlucht naar Miami zien te halen voor een afspraak met klanten. Misschien een volgende keer als ik in Washington ben.’ Hij keek Pitt uitdagend aan. ‘Ik neem het graag nog een keer tegen u en uw Bentley op.’

Pitt glimlachte. ‘Ik stap zo weer achter het stuur, dat hoeft je me geen twee keer te vragen.’

Pitt stapte in en startte de Bentley. Even later voegde Loren zich bij hem.

Ramsey keek hoofdschuddend toe. ‘Hebt u geen aanhanger?’

‘Deze Bentley doet het net zo goed op de weg als op het circuit,’ antwoordde Pitt grinnikend, terwijl hij gas gaf. De beide inzittenden zwaaiden naar de toekijkende Ramsey.

Loren wendde zich glimlachend tot Pitt. ‘Ik geloof niet dat de heer Ramsey erg onder de indruk was van onze onderhoudsploeg.’

Pitt tastte opzij en kneep in de knie van zijn vrouw. ‘Waar heb je het over? Ik heb de meest sexy ploegbaas van de hele planeet.’

Bij de uitgang haalde hij zijn overwinningstrofee op, waarna hij hobbelen het terrein van het circuit van Manassas, Virginia afreed. Voorbij het oorlogsmonument voor de Burgeroorlog draaide hij de Interstate 66 op en reed linea recta naar Washington D.C. Op zondagmiddag was er maar weinig verkeer en Pitt kon de maximumsnelheid aanhouden.

‘Ik ben helemaal vergeten je te vertellen,’ riep Loren boven het kabaal van de open Bentley uit, ‘dat Rudi Gunn gebeld heeft toen jij op het circuit was. Hij wil met je praten over een project in het Caribisch gebied dat hij begeleidt.’

‘Kan dat tot morgen wachten?’

‘Hij belde van kantoor, dus heb ik gezegd dat we op de terugweg even bij hem langsgaan.’ Loren keek haar man glimlachend aan omdat ze heel goed wist dat zijn desinteresse gespeeld was.

‘Als jij het zegt.’

Bij de voorstad Rosslyn gekomen nam Pitt de George Washington Parkway in zuidelijke richting langs de Potomac. Het witte marmer van het Lincoln Memorial glansde in de avondgloed toen hij het terrein van een hoog, uit groen glas opgetrokken kantoorgebouw opdraaide. Hij stuurde de Bentley langs een wachtgebouwtje en parkeerde de auto in een ondergrondse garage vlak bij een met een slot beveiligde lift, waarin ze naar de tiende etage zoefden.

Ze bevonden zich in het hoofdkwartier van de National Underwater and Marine Agency, een federale instelling belast met het toezicht over de wereldzeeën. Als directeur van de NUMA stond Dirk Pitt aan het hoofd van een enorm personeelsbestand bestaande uit marien biologen, oceanografen en geologen. Zij hielden vanaf een hele vloot aan onderzoeksschepen alle oceanen tot in de verste uithoeken van onze aardbol nauwlettend in de gaten. De organisatie maakte ook gebruik van boeien op open zee, van radiogestuurde duikboten en zelfs een bescheiden luchtvloot, die allemaal door een geavanceerd satellietennetwerk met elkaar verbonden waren. Dat maakte een constante, bijna realtimecontrole van weersomstandigheden, waterstanden en zelfs olievlekken mogelijk.

De lift bracht hen naar een hightechafdeling waarin zich het krachtige computercentrum van de organisatie bevond. Achter een hoge, gebogen muur waar Loren en Pitt voor stonden, ging een zachtjes zoemend supercomputersysteem IBM Blue Gene schuil. Langs het hele oppervlak van de muur was een gigantisch videoscherm gemonteerd, waarop tientallen kleurige grafieken en bewegende beelden te zien waren.

Er zaten twee mannen achter een in het midden voor de videomuur geplaatste controletafel. De kleinste van de twee, een pezige man met een hoornen bril, zag Loren en Pitt binnenkomen en snelde hen tegemoet om hen te begroeten.

‘Fijn dat je langs kon komen,’ zei Rudi Gunn glimlachend. De ex-marinecommandant die als beste van zijn jaar aan de Naval Academy was afgestudeerd, was Pitts onderdirecteur. ‘Nog succes gehad op het circuit?’

‘Ik denk dat wijlen W.O. Bentley vandaag wel trots op me zou zijn geweest.’ Pitt glimlachte. ‘Wat doen jullie hier op zondag?’

‘Een zorgelijke milieukwestie in het Caribisch gebied. Hiram kan je er meer over vertellen, maar er schijnt een zeker patroon te zitten in diverse dode zones die opeens ten zuiden van Cuba ontstaan.’

Het drietal liep naar de controletafel waar Hiram Yaeger, het hoofd van de computerafdeling van de NUMA, op een toetsenbord hamerde.

‘Goedemiddag, meneer en mevrouw Pitt,’ zei hij zonder op te kijken. ‘Neem een stoel, alsjeblieft.’

De hartstochtelijke non-conformist Yaeger droeg zijn lange haar in een paardenstaart en ging gekleed alsof hij zo uit de favoriete bar van een motorclub was gestapt. ‘Sorry dat ik jullie in je weekend stoort, maar Rudi en ik dachten dat je wel op de hoogte wilde zijn van iets wat wij in de satellietbeelden hebben ontdekt.’

Hij wees op een bovenhoek van de videomuur waar een enorme satellietfoto van de Golf van Mexico en de Caribische Zee het scherm domineerde. ‘Dat is een standaard fotografische opname. Laten we nu we naar een digitaal versterkt beeld gaan.’

Er verscheen een tweede foto met felle kleuren over het origineel. Een duidelijke rode boog liep over de oostelijke kustlijn van de Golf.

‘Wat betekent die rode verkleuring?’ vroeg Loren.

‘Dat is gezien de intensiteit van de kleur een dode zone voor de monding van de Mississippi,’ antwoordde Pitt.

‘Dat klopt,’ zei Gunn. ‘De satellietopnamen zijn in staat veranderingen in de lichtreflectie van het zeeoppervlak waar te nemen, waaruit wij conclusies kunnen trekken over de organische samenstelling van het water. Het zeewater voor de Mississippi-delta is een schoolvoorbeeld van een dode zone. De hoge voedingswaarde van kunstmest en ander chemisch afval in de rivier veroorzaakt een explosieve groei van algen, ofwel plankton. Dit zorgt voor een drastische verlaging van het zuurstofgehalte van het water, wat tot een zodanig zuurstoftekort leidt dat alle in het water levende organismen afsterven. Het gebied voor de Mississippi-delta is een notoire dode zone die wetenschappers al vele jaren grote zorgen baart.’

Loren zag de langgerekte magentakleurige stroken die de kustwateren van Texas tot Alabama bedekten. ‘Ik had er geen idee van dat het al zo wijdverbreid was.’

‘Het concentreert zich vooral voor de delta,’ zei Gunn, ‘maar je ziet dat de gevolgen al behoorlijk verstrekkend zijn.’

‘Alles goed en wel,’ zei Pitt, ‘maar die dode zone voor de Mississippi is al jarenlang bekend.’

‘Sorry, baas,’ reageerde Yaeger. ‘Onze focus lag nu iets verder naar het zuiden.’

Hij wees op een drietal bordeauxrode vlekken in de wateren ten noordwesten van Jamaica. Ze lagen verdeeld over een onregelmatige lijn die zich van de Kaaimaneilanden tot bij de westpunt van Cuba uitstrekte.

Yaeger tikte iets in op zijn toetsenbord, waarop het beeld inzoomde. ‘Wat we hier zien is een merkwaardige rij dode zones die nogal plotseling zijn ontstaan.’

‘Wat betekent die donkerrode kleur?’ vroeg Loren. ‘En waarom worden de vlekken naar het noordwesten toe steeds donkerder?’

‘Het blijkt een explosieve groei van fytoplankton te zijn,’ antwoordde Gunn, ‘maar met een veel hogere intensiteit dan we in de Mississippi-delta zagen. Ze groeien heel snel, maar zijn mogelijk tijdelijker van aard.’ Hij knikte naar Yaeger, die een reeks satellietfoto’s liet zien.

‘Deze beelden zijn met gelijke tussenpozen genomen,’ verklaarde hij, ‘te beginnen bij drie maanden geleden.’

De eerste foto toonde geen bijzonderheden. Op de tweede was een heldere plek te zien en op de daaropvolgende foto’s verschenen nog twee bordeauxrode vlekken. Bij het verschijnen van een nieuwe dode zone verbleekten de oudere plekken steeds iets.

‘Er gebeurt daar iets wat weer geleidelijk afneemt, maar wat steeds door een nieuwe uitbraak op een andere locatie wordt gevolgd. Zoals je ziet, lijkt er een patroon in te zitten dat van het zuidoosten naar het noordwesten verschuift.’

Pitt bestudeerde het verloop van de nieuw opduikende dode zones. ‘Het rare is dat ze ver van het vasteland ontstaan. Ze zijn niet het gevolg van een uit een rivier stromende verontreiniging.’

‘Precies,’ zei Gunn. ‘Er zit geen enkele logica achter.’

‘Kan het zijn dat iemand op open zee afvalstoffen dump?’ vroeg Loren.

‘Dat is mogelijk,’ antwoordde Gunn, ‘maar waarom zou diegene dat dan op al die verschillende locaties doen? Een criminele vervuiler dumpt zijn troep over het algemeen op dezelfde plek.’

‘Onze aandacht werd getrokken door de vissterfte die ermee gepaard gaat en de onmiskenbare progressie van de verschijnselen in de richting van de Golf van Mexico. We hebben talloze berichten aangetroffen in de media op Jamaica, de Kaaimaneilanden en zelfs Cuba, over grote hoeveelheden dode vis en andere zeedieren die op vele kilometers afstand van deze zichtbare zones aan land spoelen. Of er een verband is kunnen we niet honderd procent zeker zeggen, maar als dat wel zo is, zijn de gevolgen een stuk ernstiger dan het op de beelden lijkt.’

Loren bekeek de foto van Louisiana nog eens. ‘De kust van de Golf kan een nieuwe milieuramp na het olielek van de BP-boring nauwelijks aan.’

‘Dat is exact wat ons zorgen baart,’ zei Gunn. ‘Als deze dode zones met de intensiteit van wat we hier waarnemen optreden in de Golf van Mexico, zijn de gevolgen desastreus.’

Pitt knikte. ‘We moeten uitzoeken wat de oorzaak is. Wat registreren onze hydrografische boeien?’

Yaeger toonde een nieuwe afbeelding op het scherm, een schematische weergave van de aardbol. Op de kaart flikkerden honderden lichtjes die de locaties aangaven van de over de hele wereld verspreid uitgezette zeeboeien van de NUMA. De met satellieten verbonden boeien registreerden watertemperatuur, zoutgehalte en de staat waarin het zeewater zich bevindt. Allemaal gegevens die constant naar Yaegers computercentrum werden doorgezonden. Hij zoomde in op het Caribisch gebied met enkele tientallen boeien. Er was er niet een in de buurt van de dode zones gesitueerd.

‘Ik ben bang dat we in de buurt van de dode zones geen waarneming hebben,’ zei Yaeger. ‘Ik heb de gegevens van de dichtstbijzijnde boeien gecontroleerd, maar daar viel niets ongewoons van af te lezen.’

‘We moeten ter plaatse informatie gaan inwinnen,’ zei Pitt. ‘Hoe zit het met onze onderzoeksschepen?’

‘Het dichtstbijzijnde schip dat ervoor in aanmerking komt, is de Sargasso Sea.’ Yaeger projecteerde een beeld met de locaties van de door de NUMA geëxploiteerde onderzoeksschepen.

‘Het ligt in Key West ter assistentie van een technologisch onder-waterproject dat door Al Giordino wordt geleid,’ zei Gunn. ‘Zal ik hem bellen en het schip een nieuwe onderzoeksopdracht geven?’

Yaeger rolde met zijn ogen. ‘Dat zal Al heerlijk vinden.’

Pitt bestudeerde de kaart. ‘Nee, dat is niet nodig.’

Loren herkende de blik in de ogen van haar man en wist precies waar hij aan dacht.

‘O, nee,’ zei ze hoofdschuddend met een grijnslachje. ‘De diepzee lonkt toch niet weer, hè?’

Pitt keek zijn vrouw aan en glimlachte.